HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

רבי יהודה אומר לא הוצרכו. ירושלמי פוסק הלכה כדברי המוסיף דימים (שבעה) ולימי כשהיתי קטן רבינו ילמק זקני שלמ היה יושב במקומו עד שבוע רביעי ולמ ילעתי טעמו שמס היה סובר כר' יהודה מ"כ יסבור כמותו בשניה שלישו יולמ מפתח דימו מיהו י"ל בהא דמסכמא טובא לעיל למילות שבעה וקי"ל הכי ושמא טעמו כרבנן ומשום לריך ליכד במקומו ולישו מדבר ושוב יותר שיכד מון למקומו דשמא לין למור לדבר כי מס במקומו: **עד שיעברו שלשה רגלים.** עד שיהיה שלשה רגלים בלא שמחה ולא יכתב מהבת משמו מי נמי כדי שיהא משה מחבת [שלמ] יהא ג' דעות במטה ועוד פן יזכירנה מהבת משמו לקטנורה ודומיא דהכא ממרי' לעיל (ד' כמ:) מתה לישמו ונשא משה מחבת לישו רשמי ליכנס לניתו כו' פירש ר"י יונה לשין שייך לפסוק כרבי יהודה לשמר שני רגלים משום דקי"ל לעיל (ד' כב.) כדברי המיקל נשלל דהא מילתא דפליגי בה הכא שין זו נשלל דימי משלו כלו לשן:

ואמר לאחותה בבית הקברות. לשו דוקא שהשלל כל שבעה משור וריב"ם מפרש דזו היא השאה שלומר בזבחים פ' טבול יום (ד' ק.) שמתה בערב הפסח ומתרי' לעיל לפי' יום לחד לפילו שעה לחת בטלה ממנו גזרת שבעה ומיהו משמע שסובר כשותו הפירוש שפי' למעלה בשם ה"ר יונה שלסור בריחילה על הערב זהו מבעוד יום ודין הניחה לו בגיס קטיס מיד [ס] מותר ליסן ולבעול וכן שין לו בגיס פירשתי בתוספות יבמות (ד' מג: ושם [ס]) וכן בכתובות פ"ק (ד' ז. [ו]) ובמשובות ומה שלמר בשם [ס] שמחות (פ"ו) נהתי מילתא דנסיב לשלתר ולא בא עליה עד זמן מרובה והתי לתרינן שין לו מי שישמשנו מותר ושין לריך להמתין שלשה רגלים כתבתי בשקום שחר:

וקורין שבעה. בספר תורה לשין מתפללין יחד בציבור הכנסת אלא כל לחד ולחד מתפלל בציבור: **לא הוצרכו לומר שבא רשעה.** שולמי לא ילא מפתח ביתו: **כל שלשים יום לניסואין.** עד שלשים יום לשחר שבלו שין יכול ליסא משה: **ולחד כלים ישנים יולאין מפוך המכבש.** פירוש שהן כמדשים: **בגרדא דסרבלא.** מלבוש לבן מגוהץ יש: **כרבי.** לשמר לא שסרו לבן אלא כרבי: **בחימוצתא.** חלוק: **רומיתא.** שבא מרומי: **כרבי אלעזר.** לשמר לא שסרו אלא כלים חדשים לבנים ולבד מלאכה היתה:

תפסוקי

וקורין שבעה ויוצאין רבי יהושע בן קרחה אומר לא שילכו ויטיילו בשוק אלא יושבין ודומין א ואין אומרים שמועה ואגדה בבית האבל אמרו עליו על ר' חנניה בן גמליאל שהיה אומר שמועה ואגדה בבית האבל ת"ר ב אבל שבת ראשונה אינו יוצא מפתח ביתו שניה יוצא ואינו יושב במקומו (ג) שלישית יושב במקומו ואינו מדבר רביעית הרי הוא ככל אדם רבי יהודה אומר לא הוצרכו לומר שבת ראשונה לא יצא מפתח ביתו שהרי הכל נכנסין לביתו לנחמו אלא שניה אינו יוצא מפתח ביתו שלישית יוצא ואינו יושב במקומו (ג) רביעית יושב במקומו ואינו מדבר חמישית הרי הוא ככל אדם ג ת"ר ג כל שלשים יום לנישואין מתה אשתו אסור לישא אשה אחרת עד שיעברו עליו שלשה רגלים רבי יהודה אומר רגל ראשון ושני אסור שלישי מותר ד ואם אין לו בנים מותר לישא לאלתר משום ביטול פריה ורביה ה הניחה לו בנים קטנים מותר לישא לאלתר מפני פרנסתן ו מעשה שמתה אשתו של יוסף הכהן ואמר לאחותה בבית הקברות לכי ופרנסי את בני אחותך ואעפ"כ לא בא עליה אלא לזמן מרובה מאי לזמן מרובה אמר רב פפא ז לאחר שלשים יום ד ת"ר כל שלשים יום לניהוץ אחד כלים חדשים ואחד כלים ישנים יוצאין (ג) מתוך המכבש רבי אומר לא אסרו אלא כלים חדשים לבנים בלבד רבי אלעזר בר' שמעון אומר ז לא אסרו אלא כלים חדשים לבנים בלבד אביי נפיק ס בגרדא דסרבלא כרבי רבא נפיק בחימוצתא רומיתא סומקתא חדתי כרבי אלעזר בר' שמעון: מפני שאמרו שבת עולה ואינה מפסקת: בני יהודה ובני גלילא הני אמרי

יש

כל שלשים יום לניהוץ. דוקא ניהוץ אסור אבל בלא ניהוץ כגון כיבוס מותר לתמרינן לקמן (ד' כז:) אל תבכו למת הא כילד שלשים יום לניהוץ ותספורת ובמסכת שמחות (פ"ו) שלשים יום לניהוץ כילד כו' ושיטת שלשי גזרת שלשים ניהוץ ותספורת אבל כיבוס משמע דשרי מדתמרינן פ' המוכן (יבמות מג:) גבי שלמנה מפני התיכול וקתמר בתיכול שלא שלשים יום ופריך קל וחומר מה במקום שאסור לכבס מותר לתרס במקום שמותר לכבס אינו דין שמותר לתרס והתניא במסכת שמחות (פ"ו) שמותה ימים קודם הרגל אם רצה לכבס ולספר הרשות בידו לא ספר לא כיבס ערב הרגל אסור לספר ולכבס אבל מישלימו שלשים יום משמע דכיבוס שמי אסור מלהה כיבוס היינו ניהוץ ומחבר דכיבוס שרי ניהוץ שמי שרי לדידן דתניא בתוספת